

Sygn. akt VI P 783/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2017r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Niemyjska – Wakieć

Protokolant: stażysta Małgorzata Rymkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2017r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o odsetki

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda K. K. odsetki ustawowe za opóźnienie od kwot :

- 11.100 zł (jedenaście tysięcy sto złotych) od dnia 12 listopada 2016r. do 17 lutego 2017r.;

- 11.100 zł (jedenaście tysięcy sto złotych) od dnia 12 grudnia 2016r. do 17 lutego 2017r.;

- 1752,16 zł (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt dwa złote szesnaście groszy) od dnia 11 stycznia 2017r. do dnia 17 lutego 2017r.

II oddała powództwo w pozostałym zakresie

III zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego

IV nakazuje ściągnąć od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy

Sygn. akt **VI P 783/16**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 grudnia 2016r.r. K. K. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 24500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 11.100 od dnia 12 listopada 2016r. do dnia zapłaty, od kwoty 11.100 zł od dnia 12 grudnia 2016r. oraz od kwoty 2300 zł od dnia 17 grudnia 2016r. w uzasadnieniu wskazano, iż powód nie otrzymał wynagrodzenia za październik 2016r. i listopad 2016, w związku z powyższym w grudniu rozwiązał umowę o prace ze skutkiem na dzień 5 grudnia 2016. Za grudzień też wynagrodzenia nie otrzymał.

(k. 2-4)

W piśmie z dnia 9 stycznia 2017r. strona powodowa wskazała, iż za grudzień domaga się 1790 zł, natomiast oświadczenie w zakresie ograniczenia powództwa złoży później, na posiedzeniu.

(k. 38)

W odpowiedzi na pozew pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanej. Podnosząc w uzasadnieniu jedynie zarzut niewłaściwości miejscowej sądu oraz zarzut braku sprecyzowania roszczenia przez doprecyzowanie, o jakie miesiące chodzi.

(k 41-42).

W piśmie procesowym z dnia 20 lutego 2017r. strona powodowa cofnęła powództwo co do kwoty głównej tj. o kwotę 24.500 zł, wnosząc o umorzenie postępowania w tym zakresie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego w zakresie cofniętego powództwa, bowiem cofnięcie powództwa nastąpiło z uwagi na fakt wypłaty spornego wynagrodzenia w dniu 17 lutego 2017r..

W uzasadnieniu nadto pełnomocnik powoda wskazał, iż zakres żądania pozwu był jasny i określony datami wymagalności od których zadał powódka odsetek, a zatem iż w tym pozwie chodziło o październik, listopad i grudzień. Nadto wskazał, iż zakres ten powinien być dla strony pozwanej zrozumiały ,mimo omyłkowego pojawienia się w uzasadnieniu informacji o niezapłaceniu za lipiec, sierpień i wrzesień, bowiem te miesiące były przedmiotem innego pozwu, z 7 listopada 2016r., co było wiadome stronie pozwanej.

(k. 74-75)

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017r. sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty głównej 24.500 zł. (k. 78)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. K. został zatrudniony w pozwanej (...) Sp. z o.o. w W. na podstawie umowy na czas określony, od dnia 1 marca 2013r. do 28 lutego 2015r., na stanowisku doradcy Prezesa Zarządu za wynagrodzeniem 8100 zł brutto.

Na mocy następnie zawartych aneksów, od dnia 1 stycznia 2014r. ustalono, że pracownik będzie świadczył pracę w W., oraz w G.. Oraz od 1 stycznia 2014r. będzie otrzymywał 11.100 zł. Przedłużono też okres trwania umowy do 28 lutego 2018r.

(dowody: umowa k. 11-16, aneksy k. 17-19)

Powód nie otrzymał od pozwanej w terminie wynagrodzenia za okres od października 2016r. do końca zatrudnienia. Wynagrodzenie miało być płatne do 10-go następnego miesiąca.

(dowody: okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 1 grudnia 2016r., doręczonym pracodawcy dnia 5 grudnia, powód rozwiązał stosunek pracy w trybie art. 55 § 1¹ k.p. z uwagi na brak wypłaty wynagrodzeń m.in. za wrzesień i październik 2016r.

(dowody: rozwiązanie k. 24 zpo k. 25-26)

W dniu 17 lutego 2017r. powód otrzymał kwotę 68.446,21 zł netto tytułem zaległego wynagrodzenia, odszkodowania i ekwiwalentu wypoczynkowego. Wpłata obejmowała też zaległości z października, listopada i grudnia.

(okoliczność bezsporna – por. k. 90 nadto dowód przelewu k. 76)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w sprawie dokumenty, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron i które nie wzbudzały wątpliwości sądu co do ich autentyczności czy prawdziwości.

Stan faktyczny zasadniczo był bezsporny w niniejszej sprawie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż bezzasadny był wniosek o przekazanie sprawy wg właściwości miejscowej do sądu w W..

Zgodnie z treścią art. 461 § 1 k.p.c. powództwo w sprawach z zakresu prawa pracy może być wytoczone bądź przed sąd właściwości ogólnej pozwanego, bądź przed sąd, w którego okręgu praca jest, była lub miała być wykonywana, bądź też przed sąd, w którego okręgu znajduje się zakład pracy.

W niniejszej sprawie strony aneksem z dnia 1 stycznia 2014r. zgodnie uznały, iż miejscem pracy powoda jest m.in. G.. Zatem istniała przesłanka do tego, by sprawę wnieść przed sądem w G.. Dlatego wniosek strony pozwanej, jako bezzasadny, podlegał oddaleniu. Podkreślenia wymaga, iż tak czy inaczej, rozpoznanie sprawy wbrew właściwości miejscowej (co tu nie miało miejsca) nie prowadzi do nieważności postępowania. W okolicznościach tej sprawy też nie miało wpływ na rozstrzygnięcie, z uwagi na brak konieczności przesłuchiwanie świadków czy stron z uwagi na wypłatę zaległego wynagrodzenia i ograniczenia postępowania jedynie do kwestii odsetek..

Roszczenie powoda o odsetki od wynagrodzenia było zasadne.

O odsetkach sąd orzekł na mocy art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p. i art. 85 k.p.. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z § 2 tegoż przepisu, jeśli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Strony obowiązywał kodeksowy termin wypłaty wynagrodzenia – do 10go następnego miesiąca (art.85 k.p.).

Bezsporne jest, iż wynagrodzenie za okres sporny nie zostało zapłacone w terminie, a dopiero w dniu 17 lutego 2017r. Zostało to przyznane na rozprawie.

W ocenie sądu nie było też wątpliwości co do tego, jako jest okres sporny – a mianowicie, iż chodzi o wynagrodzenie za październik, listopad i grudzień 2016r.. Wynika to z przyjętych przez stronę powodową okresów, od których domagała się odsetek – odpowiadających terminom płatności za miesiące (w szczególności za październik i listopad), tożsamych miesięcy dotyczy załączone do pozwu wezwanie do zapłaty (k. 27). Dodatkowo kwestię tę wyjaśniła strona powodowa w piśmie z dnia 20 lutego 2017r. (k. 75v),.

Termin płatności wynagrodzenia za październik 2016r. to 10 listopada, za listopad to 9 grudnia (z mocy art. 85 § 3 – 10ty przypadła w sobotę) zaś za grudzień 10 stycznia 2017r.

Brak podstaw by dla grudnia, w którym w trakcie miesiąca nastąpiło zakończenie stosunku pracy, przyjmować termin wcześniejszy wymagalności, w szczególności termin z wezwania do zapłaty, jak chciałaby strona powodowa, bowiem żaden przepis nie uchyla bezwzględnie obowiązującego art. 85 w zakresie terminu płatności wynagrodzenia, nawet w przypadku ostatniego, niepełnego miesiąca pracy. innymi słowy żaden przepis nie nakazuje, wypłacać wynagrodzenia za ostatni miesiąc pracy, wcześniej niż w terminie określonym w umowie, regulaminie lub art. 85 k.p.

Zatem odsetki należało zasądzić tak jak się domagała strona powodowa (zgodnie z art. 321 k.p.c.) w zakresie października i listopada – daty te przypadają już po dacie wymagalności wypłaty wynagrodzeń za te miesiące.

Inaczej w przypadku grudnia – tu trzeba było zasądzić odsetki od dnia 11 stycznia 2017r., nie jak chciała strona powodowa, od 17 grudnia 2016r.

Odsetki należało zasądzić do dnia zapłaty – który nastąpił, co było bezsporne między stronami, w dniu 17 lutego 2017r.

Bezsporne było, iż powód miał wynagrodzenie w wysokości 11.100 zł. Powód przedstawił dowód w postaci aneksu do umowy o pracę przyznającym tą kwotę, zaś strona pozwana w odpowiedzi na pozew, w zakreślonym terminie, temu nie zaprzeczyła.

Zatem należało zasądzić odsetki od takiej kwoty za październik i listopad – w pełni przepracowane miesiące.

W tym miejscu wskazać należy, iż odsetki z tytułu opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia za pracę przysługują pracownikowi także w części, od której pracodawca odprowadził składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne oraz zaliczkę na podatek dochodowy od osób fizycznych (uchwała SN z 19 września 2002 r., III PZP 18/02, OSNP 2003/9/214). Odsetki te ustala się zatem od kwoty wynagrodzenia brutto, tj. z uwzględnieniem tej części wynagrodzenia, która podlegała odprowadzeniu na poczet należnych od pracownika składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Inaczej natomiast należało ustalić kwotę, od której należały się odsetki za opóźnienie w wypłacie za grudzień.

Zgodnie z § 12 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996 r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy Dz.U.2017.927 j.t., w celu obliczenia wynagrodzenia, ustalonego w stawce miesięcznej w stałej wysokości, za przepracowaną część miesiąca, jeżeli pracownik w tym miesiącu był nieobecny w pracy z innych przyczyn niż niezdolność do pracy spowodowana chorobą, i za czas tej nieobecności nie zachowuje prawa do wynagrodzenia - miesięczną stawkę wynagrodzenia dzieli się przez liczbę godzin przypadających do przepracowania w danym miesiącu i otrzymaną kwotę mnoży się przez liczbę godzin nieobecności pracownika w pracy z tych przyczyn. Tak obliczoną kwotę wynagrodzenia odejmuje się od wynagrodzenia przysługującego za cały miesiąc. Z mocy ust. 2 tego przepisu, tak samo postępuje się, w przypadku obliczania wynagrodzenia pracownika, ustalonego w stawce miesięcznej w stałej wysokości, gdy okres pozostawania pracownika w stosunku pracy nie obejmuje pełnego miesiąca.

W grudniu 2016r. było do przepracowania 152 godzin (19 dni x 8godzin).

Powód przepracował 3 z 19 dni (24 godziny . zatem nie przepracował 16 dni (128 godzin).

Stawka godzinowa w tym miesiącu wynosiła dla powoda 73,03 (11.100 zł : 152 godziny).

Zatem, zgodnie z cytowanym przepisem, od jego miesięcznego wynagrodzenia 11.100 zł należało odjąć wynagrodzenie za czas nieświadczenia pracy czyli 9.347,84 zł (73,03zł x128 godzin). Daje to należność 1.752,16 zł nie 1.790 zł , jak wyliczył powód. Od tej kwoty (1752,16 zł sąd zasądził odsetki.

Wobec powyższego, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

W punkcie II wyroku sąd oddalił powództwo w zakresie nieudowodnionym (tj częściowo co do kwoty jak i okresu należności za grudzień 2016r. o czym szeroko wyżej).

Zgodnie z art. 108 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji.

Zasada odpowiedzialności za wynik postępowania statuowana jest w art. 98 § 1 k.p.c., który obowiązkiem zwrotu kosztów procesu obciąża stronę przegrywającą sprawę. W razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu (art. 100 k.p.c.). Przepis ten uzupełnia zasadę odpowiedzialności za wynik, wprowadzając zasadę kompensaty kosztów oraz zasadę ich stosunkowego rozdziału. Zasada koncentracji i unifikacji kosztów przeciwstawia się rozdrabnianiu kosztów procesu i uzależnieniu ich od

wyników poszczególnych czynności procesowych. Zasadę tę wyraża art. 108 § 1 k.p.c., stanowiąc, iż sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Oznacza to, że sąd ma obowiązek objęcia orzeczeniem końcowym wszystkich kosztów (tak SA w Warszawie w orzeczeniu z 24 stycznia 2017, VI ACa 1725/15).

Rozstrzygnięcie o kosztach następuje dopiero w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (za niedopuszczalne uważa się orzekanie o kosztach procesu wcześniej), ponieważ rozstrzygnięcie o kosztach ma charakter akcesoryjny w stosunku do głównego przedmiotu postępowania (tak SA we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 10 maja 2012r., I Acz 708/12).

Co do kwoty głównej powód cofnął powództwo.

Zasadą jest (art. 203 § 2 k.p.c.), że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia (tak SN w postanowieniu z 12 kwietnia 2012r. II CZ 208/11 LEX nr 1214570). Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady w sytuacji, gdy powód wykáže, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia pozwu. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda.

Taki przypadek nastąpił w niniejszej sprawie. Cofnięcie powództwa co do kwoty głównej było związane z zapłatą dokonaną w dniu 17 lutego 2017r.. Należy zauważyć, iż zapłata ta nastąpiła nie tylko po terminie wymagalności, ale również po wniesieniu powództwa.

Wytoczenie powództwa było zatem konieczne dla obrony praw powoda. Podkreślenia wymaga, iż powód uprzednio wystąpił z wezwaniem do zapłaty (k. 27), które nie przyniosło skutku.

Zatem uznać należy żądanie powoda zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego za uzasadnione.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego wynika z treści przepisu § 9 ust. 1 pkt 2) w zw. z § 2 pkt 5 w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. w (Dz.U. 2015 poz 1804, w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia pozwu.

Sąd zasądził na rzecz powoda całość należnych kosztów, mimo iż w dacie wniesienia pozwu roszczenie o grudzień nie było wymagalne, jednakże sąd wziął pod uwagę, iż ostatecznie wynagrodzenie to i tak nie zostało wypłacone mu w terminie, i tak zostało wypłacone z opóźnieniem, nadto powód uległ tu jedynie w nieznacznej części, zatem znajduje zastosowanie przepis art. 100 k.p.c., zgodnie z którym, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania

Sąd orzekł także w wyroku o kosztach sądowych nakazując w oparciu o art. 97 i art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.10.90.594 j.t. ze zm.) ściągnąć od pozwanej spółki na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty od pozwu, od obowiązku uiszczenia której powód zwolniony był z mocy ustawy. Kwota ta stanowi zgodnie z art. 13 cyt. ustawy 5% z wartości zasądzonego roszczenia.